

Arrest

nr. 298 355 van 8 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 mei 2022 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd bij beslissing van 23 december 2023 van de verwerende partij onontvankelijk bevonden.

1.2. Ook op 23 december 2022 nam de verwerende partij de beslissing waarbij verzoeker *“het bevel [wordt] gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving”*, om de volgende reden:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, nog in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien zijn de kinderen van betrokkene geplaatst en hebben ze een A- kaart. Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

1.3. Bij arrest nr. 297 613 van 24 november 2023 wordt het beroep dat verzoeker had ingediend tegen de onder punt 1.1. vermelde beslissing verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende op 5 mei 2022 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

De machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door de bevoegde overheid onontvankelijk verklaard. Deze beslissing dateert van 23 december 2022. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Verzoeker is een Rom afkomstig uit Vitimirica, gelegen in het huidige Kosovo. Hij werd geboren in het jaar 1987. Verzoeker werd thuis geboren.

In de periode 1998-1999-2000 verliet verzoeker zijn regio van herkomst samen met zijn moeder Z. R. (OV ...), zijn broer S. (OV ...), en zijn zussen Z. (OV ...) en S. (OV .). Zij reisden samen met A. R. (OV 5.250.775), de broer van zijn vader, naar België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Servië).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Servië (“nationaliteit: Servië”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

Dit oordeel van de gemachtigde is onzorgvuldig. De gemachtigde erkent immers dat verzoeker werd geboren te Vitimirica, hetgeen gelegen is in het huidige Kosovo en dus niet in Servië. Verzoeker heeft ook geen identiteitsdocument van Servië. Het getuigt dan ook van een onduidelijk (onzorgvuldig) oordeel waarom de gemachtigde meent dat verzoeker dient terug te keren naar Servië.

Bovendien lijkt de gemachtigde in de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 23 december 2022 dan weer aan te nemen dat verzoeker de nationaliteit heeft van Bosnië en Herzegovina, omdat zijn directe familie over deze nationaliteit zou beschikken, hetgeen haaks staat op de vermelding in de bestreden beslissing dat verzoeker over de nationaliteit van Servië zou kunnen beschikken.

In de bestreden beslissing wordt bovendien gesteld dat er slechts sprake is van een “tijdelijke verwijdering van het grondgebied”, terwijl de bestreden beslissing geenszins een tijdsindicatie bevat. Verzoeker dient het grondgebied te verlaten. De terugkeerverplichting is (voorlopig) definitief en geenszins aan een tijdsbepaling onderworpen.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 1 en 7 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

DERDE ONDERDEEL

3. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

4. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Door de gemachtigde blijkt niet dat op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden met het bijzonder lang verblijf van verzoeker in België en het verlies van elke band die hij heeft met zijn land van herkomst, dat hij verliet meer dan 20 jaar geleden als minderjarige. Het staat nochtans vast dat verzoeker, zoals temeer blijkt uit zijn administratief dossier, gedurende een bijzonder langdurige periode verblijvende was in België.

Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn (procedurele) voorgeschiedenis.

Verzoeker is een Rom afkomstig uit Vitomirica, gelegen in het huidige Kosovo. Hij werd geboren in het jaar 1987. Verzoeker werd thuis geboren. Hij werd nooit officieel ingeschreven bij een gemeente. Hierdoor beschikt verzoeker niet over identiteitsdocumenten.

Verzoeker heeft met zijn ex-partner V. H. vier minderjarige kinderen: Y. H., D. H., A. H. en P. H.. Zijn kinderen zijn allen geboren te Antwerpen en werden jarenlang geplaatst in een instelling in België. Verzoeker heeft sinds tien jaar geen contact meer met de moeder van zijn kinderen.

In de periode 1998-1999-2000 verliet verzoeker zijn regio van herkomst samen met zijn moeder Z. R. (OV ...), zijn broer S. (OV ...), en zijn zussen Z. (OV ...) en S. (OV ...). Zij reisden samen met A. R. (OV ...), de broer van zijn vader, naar België. Aangezien de vader van verzoeker stierf toen hij nog jong was, voedde A. verzoeker zowel in zijn regio van herkomst als in België op.

De moeder van verzoeker verzocht in België drie keer om internationale bescherming, respectievelijk op 14 november 2000, op 30 augustus 2002 en op 17 februari 2005. Hierin nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) telkens een weigeringsbeslissing. Op 18 november 2010 verkreeg de moeder van verzoeker een verblijfsrecht van onbepaalde duur nadat haar aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aanvaard werd. De broer van verzoeker (S.) kreeg als haar minderjarig kind derhalve eveneens verblijfsrecht in België. Voor verzoeker was dit niet het geval.

In 2004 of 2005 trok verzoeker naar Frankrijk om er de begrafenis van een familielid bij te wonen. Toen er in Frankrijk een politiecontrole plaatsvond gaf verzoeker op aanraden van zijn familie een valse naam op omdat verzoeker toen minderjarig was en niet over geldige verblijfspapieren beschikte. Verzoeker verklaarde toen An. H. te heten en nadat zijn vingerafdrukken werden genomen diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker werd vrijgelaten, maar wachtte niet op de afhandeling van zijn verzoek. Na een verblijfsperiode van twee à drie weken keerde hij vanuit Frankrijk terug naar België.

Op 26 februari 2008 diende verzoeker in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 25 juni 2008 werd zijn verzoek onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken daar Frankrijk verantwoordelijk werd geacht voor zijn verzoek omwille van de Dublin-vordering.

In 2015 nam verzoeker zonder toestemming zijn kinderen vanuit de instelling in België mee naar Duitsland. Verzoeker diende er vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 26 maart 2016 onder een valse naam, zijnde F. R.. Op basis van zijn vingerafdrukken werd hij echter drie tot zes maanden later ontmaskerd en opgespoord door Interpol. Hij werd aangehouden en uitgeleverd aan België waar verzoeker werd veroordeeld wegens ontvoering van uw kinderen. Verzoeker zat vier jaar en zes maanden in de gevangenis en zijn kinderen werden opnieuw geplaatst in een instelling.

Op 20 september 2021 diende verzoeker voor de tweede maal een verzoek om internationale bescherming in omdat hij na éérentwintig jaar officieel in orde wil zijn in België zodat hij kan werken en bestaansrecht heeft. Verzoeker kan ook niet naar Kosovo terugkeren omdat hij in België opgroeide, in Kosovo niemand meer kent, en er geen werk, geen inkomsten en geen woning zal hebben. Daarnaast vreest verzoeker bij terugkeer dat hij en zijn kinderen gediscrimineerd zullen worden door de etnische Kosovaren, Albanezen en Serviërs waardoor zijn kinderen in Kosovo niet naar school kunnen gaan en er geen toekomst zullen hebben.

Door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 10 februari 2020 evenwel een beslissing genomen waarbij het verzoek tot internationale bescherming werd geweigerd en dit verzoek kennelijk ongegrond werd verklaard. Het ingediende beroep door verzoeker tegen deze beslissing werd afgewezen door de Raad voor Vreemdelingebetwistingen.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat op enigerlei wijze werd rekening gehouden met het bovenvermelde, bijzonder lang verblijf van verzoeker in België en het verlies van elke band die hij heeft met zijn land van herkomst, dat hij verliet meer dan 20 jaar geleden als minderjarige. Verzoeker zou worden onttrokken van zijn vertrouwde omgeving alwaar hij is opgegroeid en dienen terug te keren naar een voor hem vreemde omgeving en vreemd land, hetgeen hij verliet als minderjarige.

Deze private belangen van verzoeker worden derhalve geschonden.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij met zijn ex-partner V. H. vier minderjarige kinderen heeft: Y. H., D. H., A. H. en P. H.. Zijn kinderen zijn allen geboren te Antwerpen en werden jarenlang geplaatst in een instelling in België.

Verzoeker zat langdurig in detentie. Sinds zijn vrijlating nam hij opnieuw stappen om het contact met zijn kinderen verder te herstellen. Verzoeker heeft sinds tien jaar geen contact meer met de moeder van zijn kinderen gehad. Het is in het belang van de (minderjarige) kinderen dat zij kunnen opgroeien in de nabijheid van hun ouders, zo ook hun vader.

Het is, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde stelt in de bestreden beslissing, weldegelijk in het belang van de (minderjarige) kinderen dat zij kunnen opgroeien in de nabijheid van hun ouders, zo ook hun vader (verzoeker).

De minderjarige kinderen hebben het recht om hun vader te kennen en in zijn nabijheid te verblijven. Dit wordt miskend door de gemachtigde, ondanks dat wordt erkend dat de minderjarige kinderen een legaal verblijf hebben in België. Dit vormt dan ook weldegelijk een “moeilijk te herstellen ernstig nadeel”.

De belangen van de minderjarige kinderen worden miskend.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2.1. Wat het eerste middelonderdeel betreft kan worden volstaan met de vaststelling dat het beroep tegen de beslissing houdende het onontvankelijk bevinden van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bij arrest nr. 297 613 van 24 november 2023 wordt verworpen.

2.2.2. In het tweede middelonderdeel stelt verzoeker in essentie dat de vermelding “nationaliteit: Servië” lijkt te stellen dat hij moet terugkeren naar Servië, terwijl hij geboren is in het huidige Kosovo en hij geen Servisch identiteitsdocument heeft. Verder lijkt de verwerende partij er in de beslissing over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van uit te gaan dat hij de nationaliteit heeft van Bosnië en Herzegovina wat dan

weer haaks staat op de vermelding in de bestreden beslissing dat hij de Servische nationaliteit zou hebben.

De Raad is van oordeel dat verzoeker geen belang heeft bij zijn grief. Immers, de vermelding in het bevel dat verzoeker de Servische nationaliteit zou hebben is een materiële misslag die er geenszins toe leidt dat hij zich naar Servië zou moeten begeven. De Raad brengt in herinnering dat in de beslissing over verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die voorafging aan het huidige bevel om het grondgebied te verlaten, er reeds op werd gewezen dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid over de Bosnische nationaliteit beschikt, net zoals zijn moeder en zus. In het arrest nr. 297 613 inzake het beroep tegen deze beslissing werd ook het volgende werd gesteld:

“De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing al werd gewezen op de bevindingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waar die had gesteld dat verzoeker noch zijn land(en) van herkomst, noch zijn identiteit, noch zijn nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt, dat hij zich nooit bij enige ambassade heeft aangemeld om identiteitsdocumenten te bekomen en dat dit haaks staat op zijn frustraties over zijn onwetendheid betreffende zijn achtergrond. De verwerende partij heeft daaraan toegevoegd dat, voor zover er van moet worden uitgegaan dat hij tot 1999 in het huidige Kosovo zou hebben verbleven, verzoeker niet aantoont dat hij er niet meer zou kunnen verblijven, ondanks het feit dat hij de nationaliteit niet zou hebben en dit dus geen buitengewone omstandigheid uitmaakt enerzijds, en dat hij een procedure kan voeren om erkend te worden als staatloze, die evenwel op zich ook niet automatisch recht geeft op verblijf anderzijds.”

Het gebrek aan transparantie en medewerking van verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en het feit dat hij bij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog steeds geen duidelijkheid heeft gebracht over zijn nationaliteit -of zijn gebrek daaraan, gelet op het feit dat hij geen procedure inzake de erkenning als staatloze heeft ingeleid- leidt ertoe dat het bestuur geen zicht heeft op zijn mogelijke nationaliteit en zijn verblijfsmogelijkheden in het buitenland. Verzoeker, in wiens hoofde geen gedwongen verwijderingsmaatregel werd genomen, zal zelf moeten beoordelen naar welk land hij zich kan begeven.

Verzoeker hekelt verder dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering van het grondgebied terwijl ze geen tijdsindicatie bevat. De terugkeerverplichting is “(voorlopig) definitief”, zo stelt hij, en niet aan een tijdsbepaling onderworpen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verbod inhoudt voor verzoeker om, eens hij is teruggekeerd en nadat hij zich in regel heeft gesteld met de Belgische verblijfsreglementering, terug naar België te begeven. Verder werd in het arrest nr. 297 613 reeds geoordeeld:

“Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat hij slechts voor een tijdelijke of korte periode moet verblijven, in afwachting van een beslissing over zijn aanvraag, doch zonder enige indicatie te geven van de tijdsduur, terwijl die periode van belang is om te beoordelen of het voor een vreemdeling zeer moeilijk is of zelfs onmogelijk om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Er zijn reeds meer dan 7 maanden verstreken tussen het indienen van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing, waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode, zo stelt verzoeker nog.

De verwerende partij heeft er in de bestreden beslissing inderdaad onder meer op gewezen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert zodat er in beginsel geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Een en ander is in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat verzoeker is teruggekeerd om zich via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in regel te stellen. Indien hij aldaar een aanvraag indient, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken en een beslissing moeten nemen. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Dat de verwerende partij zou moeten aangeven over

welke termijn zij het heeft wanneer zij spreekt over een tijdelijke terugkeer, is verder niet aangetoond. Dat een behandelingstermijn van 7 maanden moet worden beschouwd als "langdurig" is evenmin aannemelijk gemaakt."

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.3. In het derde middelonderdeel voert verzoeker een schending aan artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting. Hij betoogt dat niet blijkt dat op een zorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met zijn voorgeschiedenis, zijn bijzonder langdurig verblijf in België, het verlies van zijn banden met het herkomstland en met zijn vier kinderen die allen geboren zijn in Antwerpen en in wier belang het is dat zij kunnen opgroeien in de nabijheid van hun ouders. De belangen van de minderjarigen worden miskend, zo stelt hij.

De Raad stelt vast dat al deze elementen reeds werden beoordeeld in het licht van de ontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met deze beoordeling werd ingegaan op de vraag of verzoeker -desgevallend tijdelijk- zou kunnen terugkeren om vanuit de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland, een machtigingsaanvraag in te dienen. De verwerende partij heeft geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond die een tijdelijke terugkeer bijzonder moeilijk of onmogelijk zouden maken. Verzoeker heeft tegen deze beslissing een beroep ingediend bij de Raad, die het, zoals reeds meermaals aangehaald, heeft verworpen. Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk, voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker heeft voorgelegd. Een samenvatting van deze beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet valt overigens te lezen in het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker stelt dat het belang van zijn minderjarige kinderen wordt miskend omdat zij moeten kunnen opgroeien in de nabijheid van hun ouders, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het gaat om een tijdelijke terugkeer voor verzoeker, dat de kinderen zijn geplaatst en dat zijn een A-kaart hebben. Verder kan nog worden herhaald wat ter zake in het arrest nr. 297 613 werd gesteld:

"Verzoeker beroept zich verder op de aanwezigheid van zijn kinderen in België. Hij wijst erop dat hij langdurig in detentie zat en sinds zijn vrijlating stappen ondernam om het contact met zijn kinderen te herstellen. Het is in het belang van de kinderen dat zij kunnen opgroeien in de nabijheid van hun vader. Dit wordt miskend door de bestreden beslissing, zo stelt hij. Hij voegt daar nog aan toe dat het niet correct is dat hij geen bewijs zou voorleggen van het feit dat hij stappen onderneemt om de relatie met zijn kinderen weer aan te halen. Hij wijst op het feit dat hij een foto heeft toegevoegd.

In de bestreden beslissing werd erop gewezen dat de kinderen reeds jarenlang en tot op heden zijn geplaatst in een instelling, dat verzoeker werd veroordeeld voor ontvoering van de kinderen en daarbij een contactverbod werd opgelegd, dat het niet duidelijk is of het contactverbod nog steeds geldt of niet, dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van de stappen die hij onderneemt om de relatie met zijn kinderen weer aan te halen, dat hij niet aantoonde dat hij een affectieve of materiële band heeft met zijn kinderen en dat de familieband niet hecht genoeg is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Tot slot wordt ook nog vastgesteld dat geen geboorteaktes voorliggen waaruit enige verwantschap zou blijken.

Verzoeker stelt dat door hem een foto werd toegevoegd waaruit zou blijken dat hij opnieuw toenadering zoekt, maar in het licht van de specifieke elementen van de situatie toont hij geenszins aan dat die ene foto alsnog zou kunnen doen concluderen dat de band met zijn kinderen thans wél van die aard is om onder de bescherming te vallen van artikel 8 van het EVRM."

Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingen,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS